

KLEUREN IN HET LANDSCHAP

Het wordt lente. Na de overvloedige sneeuwval en de daarop volgende dooi bloeit inmiddels het Klein hoefblad op sommige plaatsen al volop. De bloemknoppen van het Speenkruid staan zo ongeveer op springen. Het landschap krijgt weer kleur, na een grauwe winter. Ieder jaar is het weer even wonderbaarlijk te zien hoe de natuur zich in korte tijd kleurrijk ontplooit met tapijten van vroege bloeiers als Klein hoefblad, Speenkruid, Bosanemooi, enz. We vinden het haast vanzelfsprekend. Maar is dat wel zo?

Een oud gezegde over het voorjaar luidt: "Een nieuwe lente, een nieuw geluid". De geluiden zijn ook al weer te horen. Heggemus, Merel, Zanglijster en verschillende soorten mezen zingen al weer volop. Andere soorten zullen spoedig volgen.

Ook mensen maken nieuwe geluiden. Niet zozeer vanwege de lente alswel vanwege de aanstaande verkiezingen voor de Provinciale Staten. Het (zich met) groene (affiches tooiende) CDA is de strijd nu al aangegaan over de toekomstige verdeling van de portefeuilles. Volgens het CDA heeft die partij het meeste recht op de post Ruimtelijke Ordening (die nu in handen is van een PvdA politicus) omdat deze partij "het meest betrokken is bij het landelijk gebied" (citaat uit een provinciaal dagblad).

Je moet maar durven. Betrokkenheid bij het landelijk gebied houdt méér in dat het voeren van een primair op de landbouw gericht beleid, ingegeven vanuit een "groene" lobby. Een lobby van via het CDA werkende belangengroepen van landbouwers. Het groen van de lobby moet niet worden misverstaan: het is het gifgroen, het groen van overbemeste graslanden en het groen van uitgestrekte maïsakkers. Het groen van een visie waarin landbouwbelangen zwaarder moeten wegen dan de belangen van natuur en milieu.

Zo 'n anderhalf jaar geleden permitteerde de redactie zich op deze plaats enkele uitspraken over de "groene" lobby van – en vooral binnen! – het CDA (Natuurhistorisch Maandblad 78(9) : 125). De discussie over dit onderwerp verplaatste zich toen naar de kolommen van Dagblad De Limburger. Daarin stelde de voorzitter van het CDA in Limburg dat er geen sprake was van een dergelijke lobby of van belangenverstremming, zoals door de redactie was gesuggereerd. De redactie is daar toen niet verder op ingegaan. Het Natuurhistorisch Maandblad is tenslotte geen politiek tijdschrift.

Er staan nu weer verkiezingen voor de deur. En nu geeft het CDA door de argumentatie bij de claim op de portefeuille Ruimtelijke Ordening de redactie van dit tijdschrift tòch nog gelijk: "het CDA is het meest betrokken bij het landelijk gebied". En om dit te staven staan op de kieslijst van het CDA minstens 7 namen van werknemers of bestuursleden van de Limburgse Land en Tuinbouw Bond (LLTB). Op verkiesbare plaatsen welteverstaan! De betrokkenheid van het CDA getuigt echter niet van een kleurrijke en brede kijk op "het landelijk gebied".

Ik ben geneigd de vraag die gesteld werd in het Natuurhistorisch Maandblad van september 1989 nu te veranderen in een stelling: een stem vóór het CDA is een stem tégen natuur en landschap.

Het landschap van Limburg krijgt langzaam weer kleur. Een bonte en ongelooflijk rijke schakering van groentinten met daar doorheen alle kleuren van de regenboog. Een nieuwe lente is aangebroken. Oude geluiden worden herhaald.

DOUWE TH. DE GRAAF

